

Rakkauden aarre

Lasten taskuista, koulurepuista, laatikoista ja sängyn viereltä löytyy aarteita: kiviä, käpyjä, oksia, näkinkenkiä, hienoa hiekkaa, keräilykortteja, nalleja – pieniä ja isoja esineitä, joita aikuinen ei aina aarteiksi edes tajua.

Kun ei enää muista itse olleensa joskus pieni, jota suretti suunnattomasti, kun hiekkakasalta löytynyt vaaleanpunertava kivi oli pyykkipäivän jälkeen joutunut hukkaan.

Mikä noista taskuihin kerätyistä aarteista tekee aarteen? Miksi yksivuotissyntymäpäivälahjaksi saamani nalle on edelleen aarteeni? Miksi lasteni kivi- ja keppikokoelmat ovat heidän aarteitaan?

Mikään niistä ei kiillä tai kimalla, eivät ne näytä arvokkailta. Päinvastoin. Kulunut ja saumoista rispaantunut nalle, rosoinen ja terävsärmäinen kivi, muhkurainen oksa, suurpiirteisesti katkaistu keppi – kaikki ne näyttävät siltä kuin vain odottaisivat pois heittämistä.

Kivet, kepit ja nalle ovat kuitenkin aarteita, koska ne ovat täynnä muistoja: muistoja leikeistä kavereiden kanssa, muistoja mielikuvitusretkiltä, muistoja ystävistä, muistoja lapsuudesta.

Ihminen, jolla on muistoja, on rikas. Muistot kestävät. Muistoihin on ladattu valtava määrä annettua ja saatua rakkautta, Kristuksen läsnäoloa. *Jeesus, lähelläsi auta jälkiäsi aina seuraamaan.* (Virsi 303:5)

Ensi pyhän tekstit ja virret puhuvat erilaisista aarteista. Ne muistuttavat meitä Kristuksen rakkaudesta ja ne muistuttavat meitä näkemään kimalluksen taakse: vaatimattomalta näyttävä on usein kallisarvoisinta.

-Marja Korhonen